

Дзвоник

№ 227

Журнал для українських дітей Румунії

Місячник Союзу Українців Румунії. 19 рік видання, березень, 2026 рік

1 березня - Мерцішор, початок Весни!

Dzvonuk (Clopotel)

№ 227, 2026 р.

*Журнал для українських дітей Румунії.
Заснований у 2007 році.*

ISSN 2501-2630

ISSN-L 2501-2630

Над *Дзвоником* працювали:

Головний редактор: Людмила Дорош

Редактор: Ольга Сенишин

Редколегія: Міхаєла Гербіл,

Михайло Михайлюк, Михайло Трайста

Адреса редакції:

м. Бухарест, вул. Раду Попеску, 15, с.1

тел.: 021-222-07-29; 021-222-07-37;

телефони/факси: 021-222-07-37

Adresa redakției:

str. Radu Popescu 15, sect. 1

București, România.

Електронна адреса редакції:

clopotel@uur.ro

Друкарня:

«RCR Print»,

Бухарест, Румунія

Дзвоник пропонує:

- * казки й оповідання
- * вірші, загадки, пісні
- * сторінки-розмальовки
- * вироби своїми руками
- * дидактичну сторінку
- * сторінку народознавства
- * рубрику «Славетні українці»
- * рубрику «Заходи для дітей»
- * рубрику «Вивчаємо англійську»

Дзвоник завжди радо прислухається до
ваших пропозицій і друкуватиме
надіслані вами спроби!

*Увага! За достовірність надрукованих
матеріалів відповідають їх автори!*

Ірина ЖИЛЕНКО

Весна і мама

Березень. Подув ласкавий вітер.
Засиніли оченята квітам.
Котики муркочуть на вербичці,
І не спиться під снігами річці.

І ведмедик вже не хоче спати
Там, під снігом, у ведмежій хаті.
Він штовхає маму волохату:
– Вже весна, мамуню. Можна встати?

І малому проліску не спиться,
Поспішає пролісок родиться:
– Ой, матусю, кучугура тана,
Вже весна. Хутчіше проростаймо!

І листочку в брунечці обридло,
З бруньки ж нічогісінько не видно.
Він товчється в бруньці і бурмоче,
Він на волю, непосида, хоче.

Знову закруtilись каруселі,
Засурмили коники веселі.
Розічхався коник кольоровий,
А весна сказала: – На здоров'я!

Якось я спитала у весни:
– Ти чому приходиш, поясни? –
І весна мені сказала прямо:
– Поспішаю я на Свято мами!

Поспішають квіти проростати,
Поспішають журавлі вертати,
Поспішає сонечко теплішати,
Поспішають дітки розумнішати.

В Африці далекій, пам'ятаю,
Говорив мені премудрий слон,
Що якби на світі мам не стало,
То й весни б на світі не було!

Ще сказав: – Ви помічали, може, –
Кожна мама із весною схожа? –
І відкрив мені він таємницю,
Що весна із мамою – сестриці.

Людмила ЦІЛИК

Де поділася весна?

Диво дивне, дивина –
Де поділася весна?
Ми гуртом її шукали
І до сонечка гукали:
«Подивись-но з висоти,
Де нам весноньку знайти?»
Каже сонце: «Ось вона!
Спить у пролісках весна.
По снігах вона блукала,
От у лісі й задрімала.
А тепер я залюбки
До весни зроблю стежки!»
Враз з'явилися струмочки,
Задзвеніли як дзвіночки
По долинах, по ярах
І весні вказали шлях.

Микола СИНГАЇВСЬКИЙ

Весняні дзвони

Диво дивне, дивина –
Де поділася весна?
Ми гуртом її шукали
І до сонечка гукали:
«Подивись-но з висоти,
Де нам весноньку знайти?»
Каже сонце: «Ось вона!
Спить у пролісках весна.
По снігах вона блукала,
От у лісі й задрімала.

А тепер я залюбки
До весни зроблю стежки!»
Враз з'явилися струмочки,
Задзвеніли як дзвіночки
По долинах, по ярах
І весні вказали шлях.

Анатолій КОСТЕЦЬКИЙ

Про що виспіває струмок

Про що виспіває струмок?
Про сонце золоте.
Про що співає колосок?
Про те, як він росте.
Про що виспіває земля?
Про неба синь і шир.
Про що співаєм ти і я?
Про маму і про мир!

Михайло ТРОХИМ

Вперше

Я вперше побачив сонце –
Воно дивилось на мене.
Я вперше побачив море –
Безмежне, синьо-зелене.

Я вперше побачив гори,
Загублені у віках.
Я вперше побачив світ
На маминих милих руках...

Степан К. Д. ТРАЙСТА

Під дубом, що залишився

(Продовження з попереднього числа)

Автобус рушив знову. Тепер колеса гупали сильніше. Хтось у кутку перехрестився. Один із дітей почав тихо співати якусь колискову – несміливо, майже пошепки. Микола впізнав ту пісню – мама колись наспівувала йому, коли він хворів. Його очі наповнились сльозами, але він швидко витер їх рукавом. Він був старшим тепер. Він мав усе запам'ятати.

На під'їзді до кордону – черга. Довга, мов змія. Хлопчик знову глянув у вікно – але тепер не впізнавав нічого. Таблички були двомовні. Будки прикордонників. Тиша ставала напруженою.

Прикордонники перевіряли документи, один за одним. Микола помітив, що один із них говорив українською з сильним акцентом. Мама відповіла чітко. Хлопчик дивився, як її голос залишається рівним, навіть коли руки трохи тремтять.

Коли автобус переїхав межу, де асфальт ставав рівнішим, а з вікна було видно інші будівлі, Микола зітхнув. Але це було не полегшення. Це було щось інше – наче перегорнув сторінку, яку ніколи не хотів дочитувати до кінця.

Він відкрив свій зошит і написав:

Щоденник Миколи

Ми виїхали. Тепер я не вдома.

*Я бачив танк, який вже нікуди не поїде.
Бачив маму, яка не плаче, хоча в неї в очах ціле море.*

Бачив зайця, якого тримала дівчинка. Він мовчав, як мій ведмедик.

Я не знаю, що буде далі. Але я запам'ятаю все. Бо тато сказав – пам'ять теж бореться.

У новій тиші

Коли автобус зупинився на румунському боці, усе було ніби в повільному сні. Люди поволі виходили, розтягуючи ноги, дивлячись навколо з обережністю. Там не було вибухів. Не гули сирени. Повітря пахло вологою весняною землею та димом з далеких коминів. Село лежало в долині, де пагорби вкривалися першою зеленню, а ґрунтові дороги ще носили на собі відбитки трактора.

На узбіччі стояло кілька автівок, і біля них – люди з синьо-жовтими стрічками. Один із них тримав табличку: «Негостина».

– Ви з Донеччини? – звернувся чоловік до мами.

– Із Луганської області, – відповіла вона стиха.

– Ходіть, чекаємо вас. Ми з громади, ми всі свої.

Їх посадили в мікроавтобус, де вже сиділи дві жінки з дітьми. Микола не говорив нічого – втиснувся в крісло і дивився, як румунський пейзаж, ніби інший світ, м'яко тече за вікном. Тут не було зруйнованих будинків, тільки кольорові дахи, садки.

(Далі буде)

Олександр ОЛЕСЬ

Весна

«Теплінь. Весна іде!» –
Сказала так бабуся.
Весна іде? Та Де?
Коли в вікно дивлюся –

Аж справді йде весна.
Ось стала біля ставу,
Всміхнулася ясна
І кинула купаву.

Купава розцвіла,
На хвилях загойдалась.
Весна ж у ліс пішла,
Ішла і усміхалась.

Дерева ожили!
Весна їх всіх вітала
І листом із поли
Їх рясно обсипала.

Берізці молодій
Сережки почепила,
Билиночці блідій –
Дзвіночок, щоб дзвонила.

Дарунки роздала,
З усіми попрощалась,

І в поле, в степ пішла,
Ішла і усміхалась.

Прийшла. Важкий мішок
З плечей своїх зложила
І тисячі пташок
В широкий степ пустила.

І степ загомонів,
Почулись співи, крики.
Взялися до смичків
І коники-музики.

Там перепел: «Ха-вав!»,
Там «бу-бу!» над водою.
Цупке щось дерти став
Деркач між осокою.

В повітрі, мов квітки,
Метелики літали.
Гули джмелі, бджілки
І меду скрізь шукали.

Та світу вже весна
Не бачила й не чула,
Давно уже вона
Натомлена заснула.

Українські прислів'я про весну

Хоч річка і невеличка, а береги ламає.

Чайка сіда на воду – чекай доброї погоди.

Як почав орать, то в сопілку не грать.

Яр-весна – наш отець і мати: хто не посіє –
не буде збирати.

Побачив шпака у дворі – знай: весна на порі.

Сонце гріє, сонце сяє – вся природа воскресе.

Сій вчасно – вродить рясно.

Як терен квітнем забіліє – селянин ячмінь сіє.

Анна ОВЧАРУК,

12 років

Товелителі усього живого

(Продовження з попереднього номера).

Синій задумалася, шукаючи рішення:

– Я можу спробувати власне заклинання. Але воно, скоріш за все, теж не спрацює. Мало хто зміг би замести сліди настільки добре. Скоріш за все, це робота іншого мага... Хтось коли-небудь чув про сигрони?

– Сигрони? – здивовано перепитала Нічназоря. – Я чула. Це такі дуже рідкісні артефакти – концентратори магії цього світу. Вони зазвичай не мають точної форми, але найчастіше бувають кулястими. Сигрони були сховані досить довгий час – близько 3000 років тому, в часи, коли було багато Світлоптахів – дуже могутніх магів. Тоді відбувалася війна південних королівств з архонами. Архон – це був такий культ, учасниками якого в основному були Темнокігті, які хотіли оволодіти сигронами і використати їх для отримання повної влади. У них навіть була одна сигрона, через що вони близько 50 років вигравали

війни. Всього було три сигрони, і рівно 2946 років тому відбулася завершальна битва між архонами та Світлоптахами. Тоді головний архон Ракурат повів у бій близько п'ятисот тисяч Темнокігтів проти п'ятдесяти тисяч Світлоптахів на чолі зі Святокоролем і чаренів на чолі з Чахарим біля Південної фортеці Аурома, де зберігалася друга сигрона, що належала чаренам. Він, правда, не взяв до уваги те, що там було дуже холодно. Темнокігті, хоч і були хорошими воїнами та могли терпіти холод і біль, але такого холоду навіть вони не могли витримати. Їхні маги використовували сигрону, на що потрібно було витрачати свої сили. Зважаючи на те, що вони змушені були підтримувати тепло для їхньої армії та саму армію в бою, вони швидко виснажилися. Без достатньої підтримки магів воїни архона замерзли до смерті і були розбитими. Без лідера культ розпався, дві сигрони були сховані. Маги прокляли їх, щоб ніхто не наближався. Але в процесі прокляття зрекошетило, через що більшість із них загинули. Саме тому зараз уже немає живих Святоптахів, хоч у них досі є предки і досі є маги – як ти, Воїнедобра, – розповіла поспіхом Нічназоря.

– Ого... А хто такі Темнокігті? – раптом запитав Зелемур.

– Темнокігті – це такі чорні коти, дуже схожі на пантер. Вони були велетенськими, передні лапи мали крила, які могли розкриватися і закриватися. Також у них були дуже довгі кігті, які вони теж могли ховати. Колись їх було багато, але зараз їх мало, хоч вони й досі є, – на цей раз відповіла Синій.

– А хто такі чарени? – продовжував розпитувати вовк.

Малюнок авторки

– Це мої сусіди, які є одними з жителів Південних королівств. Малі, білі створіння, із густою шерстю. У них короткі лапи, але чудовий слух і зір. Вони вміють прекрасно орієнтуватися в снігу, тож під час нападів у такій місцевості завжди мають перевагу несподіванки. Треба буде вам якось завітати до них в село, вони зазвичай гостинні, – втрутився у розмову і Воїндобра.

– Цікаво, але до чого це все? – спитав Зелен.

– Сигрони могли замітати сліди, відмінити заклинання, поглинати магічну силу і багато чого іншого... Я не думаю, що хтось зміг би замести сліди настільки, що навіть Воїндобра не може відслідкувати своїм заклинанням, а сигрона змогла б... – відповіла вовчиця.

– Отже, ти вважаєш, що в Союзі Теряви є сигрона? – здивовано запитала Нічназоря.

– Не просто сигрона, а третя сигрона. Та, яку ніхто не міг знайти, – відповіла вовчиця.

Почувши це, пташка завмерла і деякий час не відповідала.

– ...Третя? Ти впевнена? – вперше, вона здавалася зляканою.

Трохи помовчавши, Синій відповіла:

– Це єдине логічне пояснення. За легендами, третя сигрона могла керувати розумом, що пояснює динозаврів. Також вона могла замітати сліди, що пояснює несправність заклинання ластівки... Якщо це правда, ми самі не впораємося. Якщо Союз Теряви продовжуватиме використовувати сигнору... Наслідки будуть катастрофічними. Нам варто повернутися до Повелителів. Ми не впораємося... Точно не впораємося... – сумно сказала вовчиця, хитаючи головою.

– А Ікло?... – злякано спитав Зелен.

– Є всі шанси, що вони вже використали сигрону на ньому. Якщо це так, всі наші плани, всі локації, все, що він знав, скоріш за все уже відомі ворогу. Вони використають його

проти нас, якщо моя теорія правдива. Нам треба повернутися до палацу Завойовувича негайно. Кожна змарнована хвилина... це погано, – важко зітхнула мандрівниця світами.

– Якщо те, що ти кажеш, і справді так, то можна зробити висновок, що існує Союз Теряви – якесь незрозуміле об'єднання архонів та клану Теряви, а точніше шребистів. Це саме по собі дуже погано. І ми ще всього до кінця не знаємо, – вголос породовжила Нічназоря.

– Мої побоювання швидше за все правдиві. І схоже, я знаю, який їх Останній план, про який вони говорили, коли ми підслуховували. А ще схоже на те, що вони не згадували про сигрони, бо знали, що ми підслухаємо. Ким би не був їхній лідер, він на кілька кроків попереду нас... А зараз нам варто бігти, поки на нас не напали! – рішуче додала вовчиця.

Усі якомога швидше помчали до палацу Завойовувича. Бо всі розуміли: якщо Синій мала рацію, завтра менший світ зміниться назавжди.

Розділ 27 *Рада.*

Синій, Зелемур, Воїндобра і Нічназоря дісталися до території Завойовувича досить швидко. Там їх зустрів Срібліно.

– Де це ви були? Повелителі, Єлизавета та я вас шукали! Наступного разу, коли кудись підете, попереджайте.

– Срібліно, нам потрібно дістатися палацу негайно. Повелителі все ще там? – спитала Синій.

– Так. Але чому ви так поспішаєте?

– Тоді веді нас якомога швидше. Щоб ми не витрачали часу на пригадування дороги, – замість вовчиці відповіла пташка, що здивувало дракона.

(Далі буде)

●●● Славетні українці ●●●

Кульчицька Олена

З Ольгою Сенишин

Ця видатна українська художниця залишила творчий спадок у різних видах мистецтва: живопис, графіка, іконостази, килимарство, проєктування меблів та одягу, вироби з бронзи та емалі тощо. Олена Кульчицька – перша в Галичині жінка з фаховою художньою освітою, яка увійшла в історію українського мистецтва як перший та першорядний графік на західноукраїнських землях та книжковий ілюстратор. Олену Кульчицьку називають «Франко у малярстві» за рівень освіченості, непересічність особистості, працьовитість, громадянську позицію. Завдяки цим рисам вона ще за життя здобула собі великий авторитет і пошану серед громадянства. Згідно заповіту, увесь свій мистецький доробок (понад 4000 робіт) Олена Кульчицька передала в дар Україні.

Народилася Олена Львівна Кульчицька 15 вересня 1877 року в місті Бережани на Тернопільщині. Дівчинка змалку любила малювати, а батько всіляко сприяв її захопленню. Олена отримала базові знання з мистецтва, вчилася писати аквареллю у приватних студіях Львова. Далі закінчила Віденську художньо-промислову школу, яка на той час була єдиним учбовим закладом, що приймав дівчат. На випускному іспиті жінка презентувала металеву скриньку, яку оздобила закрутистими візерунками. За цю роботу Кульчицьку на конкурсі Торгово-промислової палати відзначили нагородою. Завдяки цьому мисткиня отримала можливість відвідати культурні осередки в Мюнхені, Парижі, Лондоні, Швейцарії.

Після короткого вчителювання у Львові Кульчицька переїхала до Перемишля, де майже 30 років (1910-1938) викладала малювання у гімназії, і де розкрився її педагогічний талант. У 1909 році вона вперше виставила свої картини у Львові. Вже тоді її роботи привернули увагу барвами, сонячними променями, увагою до найдрібніших деталей. Художні твори Кульчицької сповнені великою любов'ю до рідного краю, вражають чарівним ліризмом і щирістю художньої мови, поєднують кращі традиції народного

та професійного мистецтва. Її картини мали неабиякий успіх на міжнародних виставках у Польщі, Чехії, Німеччині, Фінляндії, Італії, США, Канаді.

Вартими уваги є праці мисткині в книжковій графіці. Вона ілюструвала книжки українських письменників, а також журнали, читанки й альманахи. Художниця також любила створювати листівки, вважала їх найкращим способом популяризації мистецтва. Окрім того, робила візерунки для тканин і шпалер, захоплювалася килимарством. Кульчицька створила зразки народних вишивок і прикрас, які виготовлялися в емалі, ке-

раміці, бронзі та різних ткацьких матеріалах. Її графічні твори були відзначені на київських художніх виставках 1911 і 1913 років.

Із 1938 року Олена Кульчицька працювала у Львівському музеї етнографії. Там художниця створила безліч зразків національного вбрання з різних регіонів і різних часів. Її альбоми акварелей мають велику мистецьку й наукову вартість. За 1928-1946 роки Олена Кульчицька пішки пройшла майже весь Захід України, пишучи з натури. За таку палку любов до всього національного Олену в 1952-му позбавили професорської практики. А в 1956 році Кульчицька дістала звання народної художниці України.

Але її картини на виставки брали неохоче: в них бракувало радянської ідеї. Мисткиня завжди була незручною для влади: домагалася звільнення діячів української культури з-під арештів та допомагала їхнім сім'ям, рятувала від закриття Львівське художнє училище тощо. Кульчицька не переходила на російську, розмовляла по-галицькому з лемківськими словами і завжди вишукано вдягалася.

Померла Олена Кульчицька у 89 років, 8 березня 1967 року – незабаром після того, як дізналася, що її творчість відзначили Шевченківською премією. Її ім'я було у списку видатних людей, сторіччя від народження яких у 1977 році за рішенням ЮНЕСКО відзначалось на міжнародному рівні.

Мирослав АРТИМОВИЧ

АБЕТКА

Ч ч

Чапля Чайку Частувала –
Чай Чорничний їй давала.
Чайка Чемно Чай допила
І ще Чашку попросила.
Чапля в Чайник зазирнула –
Чаю більше там не було,
Каже Чайці: «Вибачай!
Не Чекай, скінчився Чай!»

Ю ю

Юрко та Юля Юшку смакували,
Яку зварив зі щуки дід Юхим,
Юначі очі радістю сяли:
Палала ватра й розстеляла дим.

*Ш ш,
Щ щ*

Словами Шепіт, Шелест,
Шум, душа,
Пишається тризуба буква Ша,
Коли ж їй хвостика пришити,
То можна в Ща перетворити:
Щоб Щука тріпотіла в сітях,
Щоби Щасливо Щебетали діти,
Щоб на Щоках малят
рум'янець цвів,
І Щедриком святковим
край дзвенів!

Я я

– Не щаслива Я на світі,
Я – остання в алфавіті,
І вина тут не моя,
Що між букв остання Я.
А проте, мої малята,
Я створила слів багато,
Перша буква в них – це Я:
Яма, Яблуко, Ягня,
Явір, Ягода, Ялинка,
Янчик, Ярослав, Яринка.
Не цурайтесь букви Я,
Бо таке моє ім'я.

Ь

Ось буква еР на голову устала
І літери одразу здивувала:
– Тепер я знак – не буква, знай усяк:
Пом'якшувати декого мастак!

Тематична картка «Весняні квіти»

1. По'єднай малюнки весняних квітів із відповідними назвами.

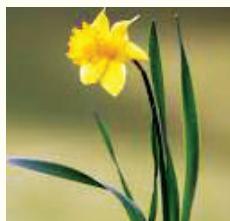
Конвалія

Крокус

Підсніжник

Нарцис

2. Гра «Сортувальник»: прочитай ознаки дерев та трав'янистих рослин. Подумай та постав галочку у тому розділі, до якого відноситься ознака (як це зроблено в першому рядку).

Дерева	Трав'яністі рослини	Ознака
V	-	Мають один міцний дерев'янистий стовбур
		Мають м'яке зелене стебло
		Є крона (гілки з листям)
		Більшість мають квіти, плоди й насіння
		Зазвичай невеликі за розміром
		Стовбур покритий корою
		Живуть десятки й навіть сотні років
		Можуть бути однорічними, дворічними або багаторічними

3. Упізнай квітку за ознакою:

1 квітка

- Зацвітає навіть під снігом.
- Добре переносить холод.
- Розмножується цибулинами та насінням.
- Є раннім медоносом.
- Має вузькі й довгі зелені листки.
- Квітка білого кольору. Має ніжний, приємний аромат.

2 квітка:

- багаторічна вічнозелена трав'яниста рослина.
- Має повзучі довгі стебла, що стеляться по землі.
- Листки темно-зелені, блискучі, овальної форми.
- Квітки поодинокі, найчастіше синьо-фіолетові (іноді білі або рожеві).

4. Склади розповідь про підсніжник за нижчеподаним планом. Можеш також використати речення з попередньої вправи.

- * Де і коли з'являється підсніжник;
- * Зовнішній вигляд квітки;
- * Чому підсніжник називають провісником весни;
- * Особливості росту та розмноження;
- * Значення підсніжника для людей і природи;
- * Охорона підсніжників.

5. Гра «Знайди зайве слово».

У кожному рядку знайди слово, яке не відповідає спільній тематиці, і викресли його.

*Підсніжник, тюльпан, нарцис, ялинка;
березень, квітень, травень, жовтень;
сонце, тепло, проталини, хуртовина;
бруньки, листя, квіти, бурулька;
барвінок, пролісок, крокус, хризантема.*

6. Заміни виділені слова назвою конкретних предметів:

Навесні у саду зацвіли *квіти*.
Навесні розквітають *дерева*.
На столі стоїть букет із *квітів*.
На городі саджають *насіння*.

Наприклад:

Навесні у саду зацвіли *проліски* та *першоцвіт*.

7. Виділені слова заміни словами з протилежним значенням.

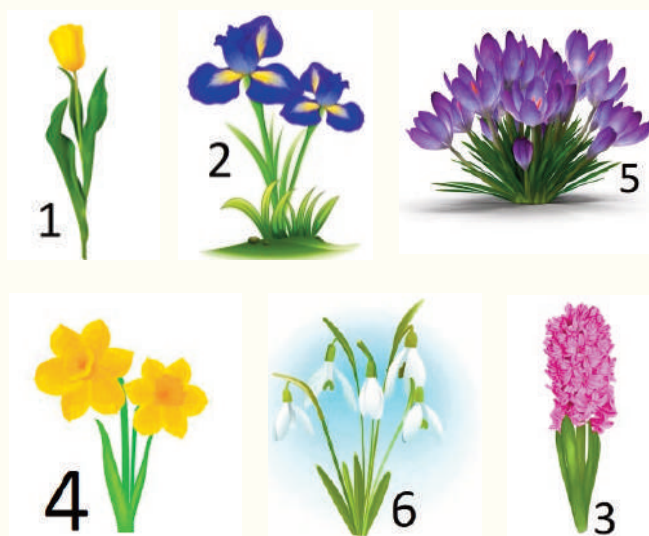
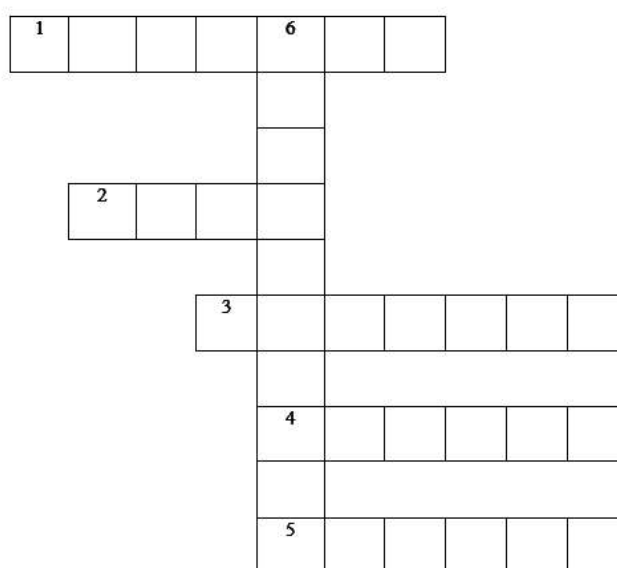
Дерева *заснули* навесні = Дерева *прокинулися* навесні.
На галявині *зникли* квіти.
Пташки *відлетіли* в холодні краї.
Земля *холодна* й *тверда*.
Річка *замерзла* після зими.
Сніг *залишився* на лузі з появою перших променів сонця.
Ліс стоїть *сумний* і *червоний* весною.
Сонце світить *слабко* восени.
На дереві *не було* листя і бруньок.

8. Добери якнайбільше слів, які характеризують наступні весняні квіти:

* *Тюльпан* – багаторічний, весняний, ніжний, стрункий, зеленолистий, романтичний, гордий;

* *Пролісок* – перший, весняний, тендітний, скромний, лісовий, ;
* *Гіацинт* – ;
* *Нарцис* – ;
* *Барвінок* – ;
* *Анемон* – ;

9. Відгадай назви нижчезображених квітів та впиши їх у кросворд.

Рубрику підготувала Поліна Кочегарова

Зроби своїми руками

Корзиночка з паперової склянки

З Людмилою Дорош

Для створення цієї оригінальної мінікорзиночки нам знадобиться звичайна паперова склянка, мотузка або товста кольорова нитка, клей-пістолет, ножиці та тоненький металевий дротик.

1. Спочатку беремо паперову склянку й розрізаємо її зверху вниз на смужки, не доходячи до дна приблизно 1 сантиметр. Ширина кожної смужки має бути близько 1,5 см.

2. За допомогою клею-пістолета починаємо обклеювати мотузкою або ниткою ту частину склянки, яка залишилась нерозрізаною. Нитку прикладаємо щільно, ряд до ряду, щоб не було проміжків.

3. Коли доходимо до місця, де склянка розрізана на смужки, починаємо обплітати їх: одну смужку нитка проходить зверху, наступну – знизу. Таким чином чергуємо – зверху, знизу – і рухаємося вгору, поки не дійдемо приблизно до середини склянки або до бажаної висоти корзиночки.

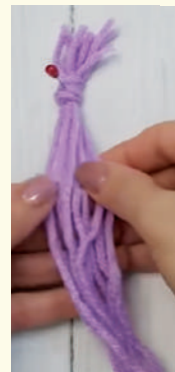

4. Коли висота вас задовольняє, закріплюємо нитку клеєм-пістолетом і обрізаємо зайві паперові смужки ножицями.

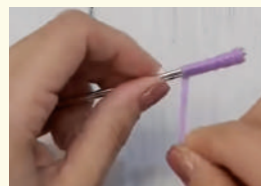

5. Щоб задекорувати верхній обрізаний край,

плетемо невелику косичку з ниток. Для цього відрізаємо 9 ниток однієї довжини. Зав'язуємо на одному кінці вузол і прикріплюємо до поверхні. Розділяємо на 3 частини (по 3 нитки в кожній) і плетемо косичку. Кінець фіксуємо клеєм-пістолетом, міцно притискаємо те місце і даємо добре охолонути, після чого акуратно обрізаємо. Приклеюємо косичку по колу на місце зрізу. За бажанням корзиночку можна додатково прикрасити декоративною стрічкою або іншими елементами.

6. Для ручки беремо тоненький металевий дротик, фіксуємо на ній нитку за допомогою клею-пістолета та щільно обмотуємо її по всій довжині. Готову ручку загинаємо та приклеюємо до корзиночки з обох боків.

Цю корзиночку можна використати для подарунка – як до свята 8 Березня, так і з будь-якої іншої нагоди, наприклад, на Великдень. Наповнення корзиночки легко змінювати залежно від свята та вашої цілі: від власноруч зроблених квітів до паперової травички та шоколадних яєць.

Рушничок для мами

Помірно

Слова Олексія Чорнобеля, музика Миколи Ведмедері

Музична партитура з нотами та акордами (E_b, Fm, B, E_b, Fm, B, E_b, A₁, B, E_b, C7, Fm, B, E_b) та текстом пісні:

Го - лоч - ка сну - єть - ся по тка - ни - ні бі - лій - квіт - не ві - зе - ру - нок

Ма - мі мо - їй ми - лій. Ни - точ - ка до ни - точ - ки - бу - де все до ла - ду:

І ка - ли - ни ки - тич - ки, й гро - на ви - но - гра - ду!

Голочка снується
По тканині білій –
Квітне візерунок
Мамі моїй милій.

Приспів:

Ниточка до ниточки
– Буде все до ладу:
І калини китички,
Й грона винограду!

Я хоч і маленька –
Гарно вишиваю:
Барви веселкові
В хрестики вкладаю...

Приспів.

Прийде ненька скоро,
Поспішить до мене.
То ж приймай дарунок,
Люба моя нене!

Приспів.

Герасим Грачівник

Сторінка народознавства з Ольгою Сенишин

4 березня в Україні за новим церковним календарем православні святкують Герасимів день. Святого Герасима просять дати фізичних і духовних сил, він допомагає набутти лагідності й розсудливості. Моляться святому про зцілення хвороб та щоб він оберегав від бідності та злих духів. Це був день для внутрішнього очищення, коли навіть зайві розмови вважалися недоречними. Заборонялося починати розмову з незнайомою людиною, бо вона може забрати з вашого життя весь добробут. Навіть голосно розмовляти чи сміятися не радили – це притягує нечисту силу.

За народними звичаями в цей день належить зробити хоча б невелике прибирання і провітрити дім. Підлогу підмітали віником з полину. А щоб привернути до себе щастя та уникнути негараздів, в цю дату потрібно позбутися старого, зношеного одягу і взуття. Казали, що разом із цими речами із дому піде все недобре. Цього дня намагалися не працювати важко, особливо не починати нових великих справ. Вважалося, що вони будуть марними або швидко зійдуть нанівець.

Але весняних підготовчих робіт ніхто не відміняв. У теплі роки до 4 березня вже танув увесь сніг на землі та весь лід на водоймах. Наші пращури влаштовували невелике застілля, а потім копали грядки. Українці вважали цей день вдалим для посіву та посадки будь-яких культур, тому бралися до висадки розсади, ранніх овочів та плодових дерев. Якщо ж погода була несприятливою для робіт на землі, селяни готували реманент до польових робіт. Також на Герасима проводили обряд, щоб дізнатися, яке зерно цього року дасть добрий урожай. Для цього зранку виносили на вулицю житній, пшеничний та вівсяний снопи. Залишали на добу і наступного дня перевіряли, на якому найбільше інею – така культура влітку дасть найбагатший урожай.

У народі цей день ще відомий під назвою Герасим Грачівник. Зазвичай у цей час прилітають граки, зби-

раються у великі зграї. В Україні граків любили і цінували – вони є природними санітарами полів, адже харчуються шкідливими для рослин комахами. Якщо граки прилетіли, то це означає, що весна вже скоро вступить у свої права. Навесні граки з'являються дуже рано, вони прилітають чи не найпершими. За їхньою поведінкою та поведінкою інших птахів судять про те, яким буде рік: якщо птахи повертаються у свої гнізда – до ранньої весни; граки прилетіли саме

цього дня – сніг зійде через місяць, а якщо прилетіли раніше – то може бути неврожай; якщо сороки стрибають біля хат, то скоро буде відлига.

У народі існує безліч прикмет та приказок, пов'язаних із цим дивовижним птахом. Так вважалося, що якщо граки граються – буде гарна погода, а якщо літають високо зграями і опускаються стрімко на землю – на дощ. Якщо ж граки зграями і з криком в'ються над гніздами, то сядуть, то знову злетять – погода зміниться. А восени відліт цих птахів означав, що скоро почнуться холоди й морози.

На Герасима Грачівника жінки пекли печиво та коржики з кислого житнього тіста у формі птахів, які так і називали – «грачики». Таку випічку роздавали всім членам сім'ї. Вірили, що таким чином можна прискорити настання весни. Також домашньою випічкою варто пригостити жебраків і людей, які бідують. Зроблене сьогодні добро повернеться у потрібному розмірі.

Оскільки преподобний Герасим відомий своєю добротою до звірів, то цього дня потрібно добре ставитися до домашніх і диких тварин. Не можна було виганяти тварин із хати. Того, хто скривдить тварину, можуть спіткати негаразди: худоба може хворіти, а господар втратити талан. Господарі обов'язково годували худобу смачнішим кормом, а птахів – хлібними крихтами. Особливо щасливою прикметою вважалося пригостити шпаків зерном або горіхами. Також слід побоюватися образити птахів навіть ненавмисно – інакше не бачити щастя на землі.

Ольга Мірон

Кришталеве серце для матері

На підвіконні в дитячій кімнаті сиділа Софійка. Надворі березневий вітер ще бавився залишками снігу, але сонце вже гріло посправжньому, залишаючи на склі яскраві відблиски. У дівчинки на колінах лежала керамічна скарбничка.

Софійка витрусила її вміст: кілька жовтих монет і одна зім'ята купюра, яку тато дав на солодощі минулого тижня. Вона ретельно перерахувала гроші тричі, сподіваючись, що вони «підростуть», але сума залишалася невблаганно маленькою.

— Цього не вистачить навіть на одну троянду, — прошепотіла дівчинка, і на її очі нагорнулися сльози.

Вона згадувала вітрину магазину. Там, за сяючим склом, стояла кришталева ваза, яка здавалася їй чарівною. Софійка уявляла, як мама поставить її на стіл, як у ній відбиватиметься ранкове світло, і як мама скаже: «Оце так справжній подарунок!». У дитячій уяві любов вимірювалася масштабом речей.

Софійка вирішила піти до міста, щоб подивитися, на що їй таки вистачить грошей. Вона пройшла повз квітковий магазин, де черга чоловіків тягнулася аж на вулицю. Всі вони тримали в руках великі оберемки тюльпанів, загорнуті в яскравий папір.

Потім вона зупинилася біля кондитерської. Там продавали величезні торти з кремовими квітами.

— Скільки коштує той, з фіалками? — несміливо запитала вона продавчиню. Почувши ціну, Софійка лише нижче опустила голову й пішла геть.

Весь світ здавався їй великим ринком, де все прекрасне мало високу ціну. Вона почувалася маленькою і безпорадною. «Невже

мама подумає, що я її не люблю, якщо я прийду з порожніми руками?» — ця думка пекла її дужче за морозний вітер.

Вона зайшла до дідуся в майстерню, що пахла стружкою та сухою травою. Дідусь саме витесував щось із дерева.

— Чого в тебе такий сумний вигляд, моя Софійко? — запитав він, не відриваючись від роботи.

Софійка виклала свої монети на верстат. — Дідусю, я хочу купити мамі щастя. Але в мене замало грошей. Все справді гарне коштує цілий статок.

Дідусь відклав тесалку, взяв у руки одну монетку й підкинув її.

— Знаєш, Софійко, — почав він своїм низьким, спокійним голосом, — щастя не продається в магазинах. Там продають речі. А речі — це просто обгортка. Мама не колекціонує вази, вона колекціонує миті.

Слова дідуся змусили Софійку замислитися. Вона повернулася додому і почала спостерігати за мамою.

Вона помітила, як мама ввечері втомлено потирає очі після роботи. Як вона усміхається, коли бачить першу зелену травинку на газоні. І раптом дівчинка зрозуміла: подарунок не обов'язково купувати. Його можна «створити».

Софійка зачинилася у своїй кімнаті. Вона дістала коробку з-під взуття, кольоровий папір, фарби й старі журнали. Вона працювала до пізнього вечора.

Спочатку вона створила «Книгу маминих усмішок». На кожній сторінці вона намалювала або написала те, за що вдячна: «Дякую, що ти читаєш мені казки, навіть коли хочеш спати», «Дякую за найтепліші в світі руки».

(Далі буде)

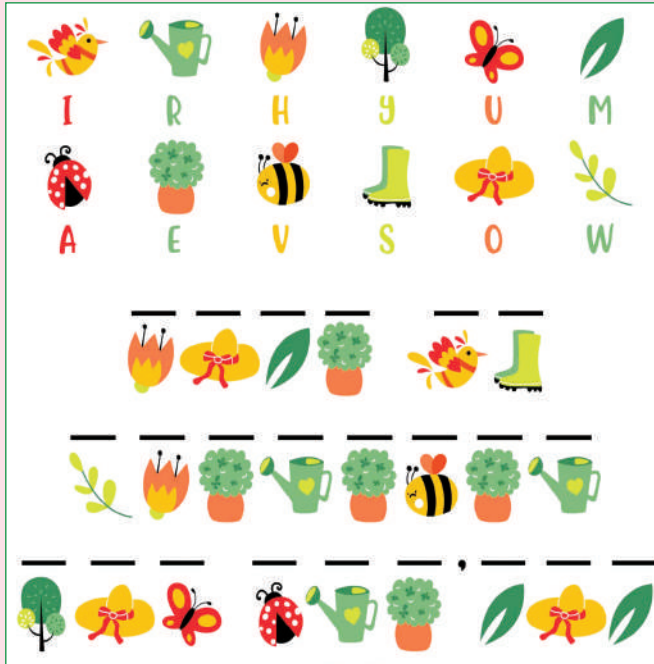

Вивчаємо англійську

З Іриною Савіною

1. Спробуй розшифрувати таємне повідомлення. Про що в ньому йдеться?

2. Відшукай усі слова, які асоціюються з чарівним словом «мама».

caring
patient
kisses

funny
mother
hugs

beautiful
children
inspiring

smart
laughter
warm

3. Опиши свою маму: яка вона, що вона любить.

All About My Mom

This is a picture of my mom

My mom's name is _____

She is _____ years old.

She likes _____

She is so good at _____

She always says: _____

Her favorite color _____

Her favourite food is: _____

I love my mom because: _____

Happy Mother's Day!

I love you, Mom!

©The Education Is Encouragement

4. Прочитай та переклади текст. Дай відповіді на запитання.

Noah and Emma made a card for their mom.
They wrote "Happy Mother's Day" in big letters.
They used red and pink markers.
On Sunday morning, they gave it to her with a hug.
Their mom smiled and said, "Thank you!"

1- Who made a card for their mom?

2- What colors did they use?

3- When did they give her the card?

4- Where did they write "Happy Mother's Day"?

5- Why did their mom smile?

Заходи для дітей

✿ У гімназійній школі села Копечеле 23 лютого відбувся захід, присвячений популяризації та вшануванню рідної мови, культурної ідентичності й традиційних цінностей. Подію організувала Караш-Северинська філія Союзу українців Румунії у співпраці зі школою. Учні підготували святкову мистецьку програму – декламували вірші та виконували пісні рідною мовою, демонструючи талант і повагу до своєї культурної спадщини. Захід відбувся у теплій, урочистій атмосфері та сприяв зміцненню співпраці між освітніми установами й громадою.

✿ 25 лютого 2026 року місцева організація Мікула Союзу українців Румунії (філія Сату-Маре) провела «Конкурс світської та релігійної пісні українців Сату-Маре». Захід був присвячений вшануванню рідної мови через музику й традицію та зібрав понад 35 дітей разом із вокальною групою «Голоси Мікули». У конкурсі взяли участь юні виконавці в різних номінаціях – соло, вокальні та інструментальні гурти. Прозвучали українські народні пісні, духовні твори та церковні наспіви. Подія вкотре підкреслила важливість збереження української мови, традицій та духовних цінностей. Союз українців Румунії завжди підтримує ініціативи й заходи, спрямовані на їх підтримку та збереження.

Заходи для дітей

☼ 20 лютого в гімназійній школі села Тирнова відбувся захід з нагоди Міжнародного дня рідної мови, організований Арадською філією СУР. Подія була присвячена збереженню та популяризації української мови серед молодого покоління. Учні підготували змістовну мистецьку програму: декламували поезії українською мовою, презентували творчі роботи та тематичні виступи. Захід пройшов у теплій та піднесеній атмосфері й став ще одним підтвердженням того, що рідна мова, традиції та духовні цінності залишаються важливою складовою виховання молоді. Союз українців Румунії постійно підтримує ініціативи, спрямовані на плекання національної ідентичності та збереження культурної спадщини.

☼ З нагоди Міжнародного дня рідної мови Галацька філія Союзу українців Румунії організувала в Ліцеї мистецтв «Дімітріє Куклін» теплий культурний захід. Подія зібрала представників української громади, дітей і молодь, які через поезію та пісню передали любов до рідної мови та традицій. Програма включала літературну композицію та музичні виступи, що підкреслило важливість збереження та плекання української мови як частини культурної спадщини. Відеопрезентація ознайомила присутніх із діяльністю місцевої громади та творчих колективів. Ця подія стала нагодою відчутти силу української мови, зміцнити зв'язок між поколіннями та підтримати культурну самобутність громади.

Пишаємося нашими дітьми!

Із нагоди Міжнародного дня рідної мови у школах Сучавського повіту відбулися заходи, присвячені збереженню української мови та культури (учні IV класу)

Із нагоди Міжнародного дня рідної мови у школах Сучавського повіту відбулися заходи, присвячені збереженню української мови та культури (учні I класу)